

det naturlige Samhøringsforhold og Tillidsforhold, som Loven paa mange andre Maader accentuerer mellem Biskop og Menighedsraad.

Hvad det særligt omspurgte Stykke af Loven, § 32—35, angaar, bemærkes:

I § 32 foreslaar jeg i sidste Linie 4 Aar i Stedet for 3 Aar. Det almindelige er jo nemlig, at en Sognepræst ikke kan vente Befordring før efter 5 Aars Tjeneste paa et Sted, og i saadanne Tilfælde, som i sidste Membrum nævnede, bør det gøres Præsten saa let som muligt at glide ind i et andet Embede, hvis det kun er Retningsforskelligheder eller lokale Forhold, der begrunder Klagens anerkendte Berettigelse. Der vil ogsaa derved kunne spares noget af de ekstraordinære Udgifter, som § 35 bebuder.

Til § 33 har jeg intet at bemærke.

§ 34 maa efter min Mening indeholde den Tilføjelse efter første Punktum: »Dog har Menighedsraadet til enhver Tid Ret til at klage til Provst og Biskop, hvis det formener, at Præsten sidder den ham givne Tilrettevisning overhørig«.

Til § 35 intet at bemærke, men jeg er glad for dens Indhold.

Naar det foreliggende Udkast har Udsigt til at kunne gennemføres med de kirkelige Garantier, som Lovforslaget byder med Hensyn til Interesse for den kristne Menigheds Liv og Vækst i Folkekirken hos Vælgere saavel som valgte efter § 11, sammenholdt med den tvungne Forpligtelse for enhver, der melder sig som Vælger efter § 4, til muligvis selv at maatte indtræde mellem de valgte — saa er dette Grundlag for Garantierne jo i Overensstemmelse saavel med den tidligere Menighedsraadslov som det kirkelige Udvalgs Forslag, og jeg finder Forslaget i saa Henseende kirkeligt betryggende nok i Øjeblikket, om jeg end ikke tør undlade at udtale, at det samme paa en for Fremtiden mere betryggende og klarere Maade efter min Mening kunde opnaas, hvis Vælgere ikke var tvungne til at modtage Valg, hvorved de for deres Vedkommende blev helt frigjorte fra den indirekte Garantibestemmelse i § 11, hvilken formentlig næppe vil øve Indflydelse paa ret mange. Til Gengæld maatte saa de, der selv frivilligt stillede sig til Valg, afgive en Erklæring, der mere bestemt udtrykte deres personligt bevidste Tilhøringsforhold til »Menigheden« i den danske Folkekirke, idet Erklæringen i § 11 kom til at lyde: »Jeg, N. N., som vedkender mig Menighedens Daabspagt i den danske Folkekirke, erklærer paa Ære og Samvittighed, at jeg vil udføre det mig betroede Hverv o. s. v.« (se § 11).

Allerærbødigst

Christen Møller.

Til Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet.